

Endelig vil jeg sige om § 32, at naar det fastholdes, at Lønvilkaarene ved Nødhjælpsarbejder skal fastsættes administrativt, kan vi ikke tiltræde det, saa længe vi har en Indenrigsminister, der stadig hævder, at de Jensen-Sønderupske Regler skal være Hovedreglen, og at Arbejde i nedsat Arbejdstid skal være den rene Undtagelse.

Vi fra vor Side mener ikke, at Regeringen i det hele taget har formaaet at anvise hverken Vej eller Midler til Arbejder i det Omfang, som efter vor Opfattelse er nødvendigt i den nuværende Situation. Men naar dertil saa føjes, at man som Program for de faa Arbejder, man mener at kunne sætte i Gang, har antaget et Tvangsprincip med Hensyn til Lønnen, som er forhadet af den Part, der skal udføre Arbejdet, saa tror jeg, der er Udsigt til, at Resultatet maa blive, at disse Nødarbejder faar endnu ringere Betydning. Derfor kan vi ikke have Medansvaret derfor. Jeg vil dog have Lov til endnu at henstille til den højtærede Minister, at han i de Tilfælde, hvor der ude i Landet ikke kan opnaas Enighed mellem den paagældende Institution og Arbejderne om Lønvilkaarene, betænker sig adskillige Gange, inden han udfører det Program, han har fremsat her i Tinget, og overvejer, om det alligevel ikke var rettere at lade den nedsatte Arbejdstid træde i Stedet for den nedsatte Arbejdsløn.

Paa alle disse for mit Parti afgørende Omraader har der været gjort alvorlige Forsøg paa at opnaa Enighed, og det synes, som om man somme Tider har været meget nær derved. Naar f. Eks. forleden Dag den omdelte Betænkning fra Landstingsudvalget blev taget tilbage for en Tid, var det, fordi man følte, at man var meget nær ved at komme til Enighed. Og jeg maa sige, at jeg har det Indtryk, som sikkert de fleste Rigsdagsmænd har, at det, hele Striden til sidst stod paa, var Spørgsmaalet om Kontrollkortsystemet. Naar man nu tænker paa de store økonomiske og sociale Interesser, der for Samfundet er knyttet til, at der opnaaedes Enighed, saa forekommer det mig næsten ufatteligt, at man forspildte Udsigten til Enighed ved absolut at ville fastholde dette Punkt; det maa erindres, at dette Kontrollkortsystem, som vi nu skal stemme om, aldeles ikke indeholdtes i det Lovforslag, som i sin Tid af den højtærede

Indenrigsminister blev fremsat her i Tinget, ja, at dette Kontrollkortsystem endogsaa af den højtærede Minister blev anset for saa lidt nødvendigt, at han under Sagens Behandling her i Folketinget erklærede, at han for sit Vedkommende var rede til at acceptere en Kombination med det Kontrollsystem, som vi fra det radikale Venstres Side havde foreslaaet.

Det staar for mig saaledes, at naar der i Dag ikke er Enighed om denne storesociale Lov, er det, fordi Venstre har krævet Skærpelse af deres egen Ministers Lov. Det kan ikke andet end forekomme mig, at det er et føleligt Nederlag, Venstre tilføjer sin egen Indenrigsminister, naar man hindrer ham i at gennemføre denne store sociale Lov med Tilslutning fra alle Partier, saaledes som det i lignende Tilfælde altid har været muligt for Venstres Ministre at gøre tilbage i Tiden, hindrer ham deri, fordi man forlanger et helt nyt System indført, som Ministerens eget Forslag ikke indeholdt. Vi beklager levende, at den højtærede Minister ikke i sit Parti har haft tilstrækkelig Autoritet til at bringe Forhandlingerne ud over dette Skær. Men dernæst vil jeg gerne sige: Er det nu i det hele taget forsvarligt, at man fra Flertallets Side gennemtvinger saadanne Ændringer som de nævnte med Hensyn til Reglerne for Kommunernes Bidrag og vedrørende Mindstelønsbestemmelsen? Er det forsvarligt, at man fra Flertallets Side gennemtvinger disse Bestemmelser, naar en Opposition, der dog repræsenterer Halvdelen af Befolkningen, anser saadanne Bestemmelser for i højeste Grad forkastelige, og man selv i Virkeligheden paa visse Stadier af Forhandlingen har kunnet tænke sig at opgive disse Ændringer, gennemtvinger dem, alene fordi Oppositionen ikke vil acceptere et Kontrollsystem, som i alt Fald ikke har været mere paakrævet, end at Venstres egen Minister ikke har tænkt paa at foreslaa det, da han fremsatte sit Lovforslag? Man kan forstaa, at et Regeringsparti overfor en Opposition gennemtvinger principielle Bestemmelser, som af Partiet anses for at være af aldeles afgørende Karakter; men jeg tror ikke, det er forsvarligt ved en af de vigtigste sociale Love at gennemtrumfe Bestemmelser, som den samlede Opposition anser for yderst forkastelige, naar disse Bestemmelser er af en saadan Karakter, at nogle af dem har kunnet fraviges under Forhandlingerne og en af dem